

МАЙКА ПРИРОДА И СИНОВЕТЪ Й

Подариха на Боянча на имения му день много играчки. Отъ всички играчки Боянчо най-много хареса едно село отъ петъ бѣли кжщи съ червени покриви. Виждаше се и една зелена ливада, по която пасѣше крава, и кълвѣха четири бѣли кокошки и единъ червенъ пѣтелъ. Единъ селянинъ стоеше срѣдъ ливадата. На чардака на една кжща седѣше жена съ заспало бебе въ ржце. Едно малко момченце и едно момиче се гонѣха изъ двора. Селото бѣше много чисто.

— Колко хубаво изглежда заспалото бебе въ ржцетъ на майка си! — каза Елка, Боянчовата сестричка.

— А още по-хубаво щѣше да бжде, ако тѣ бѣха живи! — извика Боянчо. — Но що е това животъ? И кой може да имъ даде животъ?

— Да, този въпросъ е много занимателенъ, — обади се единъ гласъ задъ тѣхъ.

Децата се обърнаха. На вратата стоеше стара, но здрава жена.

— Азъ съмъ Майка Природа, — каза жената, като се усмихна на децата.

Тя влѣзе въ стаята и седна на едно трикрако столче, усмихна се пакъ и заговори:

— Вие искахте да знаете, що е животъ. Това никой не знае. Но азъ имамъ семенцата на живота.

— Покажи ни ги! — извикаха Боянчо и Елка.

— Но вие не можете да ги видите. Тѣ сж много малки. На върха на една игла биха се събрали хиляди и хиляди семенца, — толкова сж тѣ малки. Но тия семенца сж много ценни. Азъ ги давамъ само на растения, на животни и на хора. Но макаръ семенцата на живота да сж толкова чудни, тѣ не биха могли да създадатъ сами животъ. Азъ чухъ, вие пожелахте, това село играчка да оживѣе. Искате ли да стане това?

— О, да, много искаме, майко! — извикаха децата.

Майка Природа бръкна въ джеба си, и сякашъ извади нѣщо въ шепата си. Децата не виждаха нищо тамъ, но тя държеше така внимателно ржката си, като че тамъ имаше нѣщо много скжпоценно. После тя обърна шепата си надъ играчката.

— Ето сега, — каза Майка Природа, — нужна ни е и чужда помощъ.